

Sygn. akt II KK 227/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Andrzej Siuchniński (sprawozdawca)

Protokolant Małgorzata Sobieszczańska

przy udziale prokuratora Prokuratury Regionalnej w Łodzi delegowanej do
Prokuratury Krajowej Bożeny Góreckiej

w sprawie **Ł. Ł.**

skazanego z art. 178a § 1 k.k. w zb. z art. 178b k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz 62
ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 11 lutego 2021 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego
od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w W.
z dnia 4 lipca 2018 r., sygn. akt III K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o
środku karnym (pkt IV wyroku) i sprawę w tym zakresie
przekazuje Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego
rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Ł.Ł. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 21 grudnia 2017 r. w W. na ul. (...), znajdując się pod wpływem środków odurzających (kanabinoli i amfetaminy) prowadził skuter marki R. o nr rej. (...) w ruchu lądowym, a nadto podczas policyjnej kontroli drogowej pomimo wydania sygnałów świetlnych i dźwiękowych przez osoby uprawnione do jej przeprowadzenia, tj. poruszających się pojazdem służbowym funkcjonariuszy Policji, polecenia zatrzymania pojazdu, nie zatrzymał niezwłocznie kierowanego przez siebie skutera i kontynuował jazdę, tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 178b k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

2. w dniu 21 grudnia 2017 r. w W. na ul. (...) posiadał, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r., substancje psychotropowe w postaci marihuany w dwóch zawiniątkach foliowych o masie 0.73 g brutto oraz 0.18 g brutto a także w szklanej lufce o masie 0.17 g brutto o łącznej masie 0.8 g brutto oraz amfetaminy o łącznej masie 0.50 g brutto, tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

W dniu 4 lipca 2018 r. Sąd Rejonowy w W. wyrokiem nakazowym uznał Ł. Ł. za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. I aktu oskarżenia czynu i za to na podstawie art. 178 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 37 a k.k. wymierzył mu karę 2 lat ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym a także za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. II czynu stanowiącego występki z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, przy czym ustalił, że posiadał on przy sobie środki odurzające w postaci marihuany w dwóch zawiniątkach foliowych o masie 0.41 g netto oraz 0.15 g netto i w szklanej fífce o masie 0.16 g netto, o łącznej masie 0.72 g netto oraz substancje psychotropowe w postaci amfetaminy o łącznej masie 0.27 g netto i za to przestępstwo skazał na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym.

Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 i 3 k.k. wymierzył temu oskarżonemu karę łączną 2 lat ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowalnej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w

stosunku miesięcznym, zaś na podstawie art. 42 § 1 pkt. 1 k.k. orzekł wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 8 lat. Na podstawie art. 43 a § 2 k.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 10000 zł.

Ten wyrok nakazowy uprawomocnił się w dniu 8 sierpnia 2018 r., gdyż żadna ze stron nie złożyła sprzeciwu.

Kasację od tego wyroku wywiódł Prokurator Generalny zaskarżając go w całości na niekorzyść oskarżonego Ł. Ł. i zarzucając: „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 42 § 1 a pkt 1 k.k. polegające na wadliwym orzeczeniu wobec Ł. Ł., skazanego za występki z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 178b k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 8 lat, podczas gdy wymieniony przepis przewiduje obligatoryjny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, bez możliwości ograniczenia zastosowania tego środka do pojazdów mechanicznych uczestniczących tylko w ruchu lądowym, obejmując tym samym swoim zakresem wszelkie pojazdy mechaniczne, czyli także takie, które mogą uczestniczyć w ruchu wodnym i powietrznym”.

W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w W. do rozpoznania w tym zakresie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Prokuratora Generalnego okazała się zasadna o tyle, że doprowadziła do uchylenia zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o środku karnym (orzeczonym w pkt IV zaskarżonego wyroku) i przekazania sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w W. do rozpoznania.

Niewątpliwie zaskarżony wyrok zapadł z rażącym i mającym istotny wpływ na jego treść naruszeniem przepisu prawa materialnego, tj. art. 42 § 1a pkt. 1 k.k. Przepis ten stanowi, że Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych m. in. w razie skazania za przestępstwo określone w art. 178b k.k. lub 180a k.k. Przyjmuje się, że ustawowe: „*określenie zakresu przedmiotowego środka karnego, orzeczanego obligatoryjnie wskazuje, że nie ma możliwości*

ograniczenia tego środka karnego do zakazu prowadzenia określonych, czy to poprzez kategorię, czy to poprzez rodzaj ruchu, pojazdów. Zakaz taki swoim zasięgiem obejmować zatem powinien wszystkie pojazdy mechaniczne, które mogą uczestniczyć zarówno w ruchu lądowym, wodnym jak i powietrznym (por. Komentarz do art. 42 k.k. teza 6 - „Komentarz do Kodeksu Karnego” pod red. V. Krzosek -Konarskiej. WKP 2018. a także teza 5 - Komentarz pod red. M. Filara, WK 2016).

Ł. Ł. skazany został m. in. za przestępstwo z art. 178b k.k., przy czym, na podstawie wskazanego wyżej art. 42 § 1 pkt. 1 k.k. orzeczono wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 8 lat. Trafnie więc wywodzi skarżący, odwołując się do utrwalonego w piśmiennictwie prawniczym i orzecznictwie stanowiska, że w zaskarżonym wyroku niesłusznie ograniczono orzeczony zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych wyłącznie do ruchu lądowego, skoro przytoczona wyżej norma prawa materialnego nie przewiduje takiego ograniczenia. Skazany, dopuszczając się przypisanego mu przestępstwa kierował skuterem.

Wykładnia językowa art. 42 § 1 pkt. 1 k.k. wyraźnie określa, że w warunkach określonych tym przepisem, zakazem obejmuje się prowadzenie wszelkich pojazdów mechanicznych. W doktrynie prezentowane jest stanowisko, że pojazdem mechanicznym jest każdy pojazd, który z racji swojej konstrukcji jest poruszany siłą mechaniczną pochodzącą z silnika, a więc i skuter. Definicja ta dotyczy każdego pojazdu poruszającego się w każdej strefie ruchu: lądowego, wodnego i powietrznego (*np. R.A. Stefański, Komentarz do art. 87 k.w. i przywołane tam opracowania oraz K.Lucarz, A. Muszyńska - Glosa do wyroku Sądu Najwyższego z 25 października 2007 r. III KK 270/07 PS 2009, nr 6, s. 147-157 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego V KK 259/16, Lex 2147289*)”.

W tej sytuacji należało uznać, że wyrok nakazowy Sądu Rejonowego w W. z dnia 4 lipca 2018r. dotknięty jest rażącym naruszeniem prawa materialnego w części obejmującej orzeczenie o środku karnym i w tym zakresie przekazać sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

